

Mustafa Kemal'in Kağnısı

Fazıl Hüsnü Dağlarca

Yediyordu Elif kağnısını
Kara geceden geceden.
Sanki elif elif uzuyordu, inceliyordu
Uzak cephelerin acısıydı gıcırtilar
İnliyordu dağın ardı, yaşla
Her bir heceden.

Mustafa Kemal'in kağnısı derdi kağnısına
Mermi taşırdı öteye, dağ taş aşardı.
Çabuk giderdi, çok götürürdü Elifçik
Nam salmıştı asker içinde.
Bu kez yine herkesten evvel almıştı yükünü
Doğrulmuştu yola önceden önceden.

Öküzleriyle kardeş gibiydi Elif
Yemezdi, içmezdi, yemeden içmeden onlar.
Kocabaş, çok ihtiyardı, çok zayıftı
Mahzundu bütün bütün Sarıkız, yanı sıra
Gecenin ulu ağırlığına karşı
Hafiftiler, inceden inceden.

iriydi Elif kuvvetliydi kağnı başında.
Elma elmaydı yanakları, üzüm üzümdü gözleri
Kınalı ellerinden rüzgar geçerdı daim;
Toprak gülümserdi çarıklı ayaklarına
Alın yeşilini kapmıştı, geçirmişti

Niceden niceden.

Durdu birdenbire, Kocabaş, ova bayır durdu
Nazar mı değdi göklerden, ne?
Dah etti, yok. Dahha dedi, gitmez
Ta gerilerden başka kağnılar yetiştı geçti

gacur gucur
Nasıl durur Mustafa Kemal'in kağnısı.
Kahroldu Elifçik, düşünceden düşünceden

Aman Kocabaş, ayağını öpeyim Kocabaş
Süs beni, öldür beni, koma yollarda beni.
Geçer, götürür ana, çocuk, mermisini
askerciğin
Koma yollarda beni, kulun köpeğin olayım.
Bak hele üzerimden ses seda uzaklaşır
Düşerim gerilere iyceden iyceden.

Kocabaş yığıldı çamura
Büyüdü gözleri büyüdü, yürek kadar
Örtüldü gözleri örtüldü hep.
Kalır mı Mustafa Kemal'in kağnısı bacım
Kocabaş'ın yerine koştı kendini Elifçik
Yürüdü düşman üstüne yüceden yüceden

